

Oszip Mandelstam versei

Nézek a fagy szemébe

Nézek a fagy szemébe egymagam:

ő sehová, én meg sehonnan,
a sík, lélegző csoda, ráncatlan
tágul, siklik dermedt habokban.

Tisztos-keményített koldus-nap hunyorog
már megbékélten, már nyugodtan...
A tízértelmű fák majdnem éppolyanok...
Mint büntelen kenyér, a hó a szembe roppan.

Pór Judit fordítása

**Voronyezs,
1937**

Hová legyenek ebben a januárban?
A város eszelősen nem ereszt.
Támolygok, zárt kapuktól részeg lázban,
vonítva kérlelek lakatot és reteszt.

A sikátorok ugató harisnyák.
Az utcák dülöngélő fészerek.
Sötét sarkokon ácsorgó borisszák
Lapulnak és előzőnlenek.

Gödörben élek, szakállas sötétben,
csúszkálva a jeges csaphoz megyek.
Fuldoklom, fagyott levegő az étkem.
Hideglelős varjak keringenek.

Halkan utánuk jajdulok és dermedt
ököllel egy doboz falát verem:

A szálkás lépcsőn váltson szót velem.

[illegible]

Dicsőség-harsogó jövődő századok

Dicsőség-harsogó jövődő századok
s egy új, magasztos emberfaj miatt
elvették tőlem az atyai dáridók
víg serlegét s a méltóságomat.

Ez a farkasölő eb-éra letепert,
de vérem szerint farkas nem vagyok,
gyűrj inkább engem a szibériai sztyepp
kabátujjába, mint egy sisakot, -

hogy gyáva korcsokat s szennyet ne lássak én,
 s kerékbetört és véres csontokat,
 s mint csillagok, a kék rókák felém
 éjente szűz fénnel ragyogjanak.

Vezess az éjbe, hol a Jenyiszej folyik,
s elérí a fenyő a csillagot,
mert farkas nem vagyok se vér, se szív szerint,
s csak egyenrangú gyilkolhat meg ott.

[illegible]

Mosdom éjjel kinn az udvaron

Mosdom éjjel kinn az udvaron –
villog az ég csillag-morzsaléka.
Fénye: só a szekerce-vason,

Minden ajtón gyanakvó lakat,
zord szigorral les rám a kopár táj –
tisztább szabály aligha akad
a friss vászon tiszta igazánál.

[illegible]

Vissza [AZ IDŐ TÉRKÉPJEI / Mandelstam stációi](#) című oldalra